

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobců: a) nezl. N. V.
b) A. V.
oba bytem ...
oba zastoupeni Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě žalobce a) proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2016, č. j. MV-108418-4/SO-2016, a žalobě žalobce b) proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2016, č. j. MV-108424-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba žalobce a) se zamítá.
- II. Žaloba žalobce b) se zamítá.

- III. Ve vztahu mezi žalobcem a) a žalovanou žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ve vztahu mezi žalobcem b) a žalovanou žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobci žádali o vydání povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Tyto žádosti byly, v pořadí již podruhé, zamítnuty rozhodnutími Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 6. 2016, č. j. OAM-25847-31/TP-2013 [ve vztahu k žalobci a)] a č. j. OAM-25854-31/TP-2013 [ve vztahu k žalobci b)], neboť bylo shledáno, že žalobci nesplnili podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu na území České republiky. Odvolání žalobců byla zamítnuta napadenými rozhodnutími žalované.

II. Napadená rozhodnutí

2. Žalovaná v napadených rozhodnutích uvedla, že žalobci podali blanketní odvolání, která v pětidenní lhůtě k tomu jim stanovené neodůvodnili. Proto žalovaná z úřední povinnosti přezkoumala zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž neshledala žádné nedostatky. Žalobci byli povinni prokázat, že splňují podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu na území České republiky podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, avšak jejich pobyt byl přetržen v období od 17. 10. 2013 do 26. 11. 2013, kdy na území České republiky pobývali bez platného pobytového oprávnění.

III. Žaloby

3. Žalobci ve svých žalobách uvedli, že jsou rodinnými příslušníky občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců; zákonnou podmínkou naplnění definice rodinného příslušníka není sdílení společné domácnosti. S touto odvolací námitkou se však žalovaná vůbec nevypořádala, a proto jsou její rozhodnutí nepřezkoumatelná. Žalovaná zcela pominula argumentaci uvedenou v doplněních odvolání a nesprávně uvedla, že blanketní odvolání nebyla doplněna.

4. I kdyby však žalovaná rozhodovala jen na základě blanketních odvolání, byla by její rozhodnutí nezákonná. Napadená rozhodnutí totiž vůbec nenavazují na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a namísto toho přichází s novým důvodem zamítnutí žádosti žalobců, kterým je údajné přetržení jejich pobytu na území České republiky. Takové zjištění však nemá oporu ve spise.

5. Dále žalobci uvedli, že napadená rozhodnutí představují nepřiměřený zásah do jejich soukromého a rodinného života. Takové posouzení je třeba provést na základě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

IV. Vyjádření žalované

6. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl. Uvedla, že nenaplnění zákonné definice rodinného příslušníka občana Evropské unie vůbec nebylo důvodem pro zamítnutí žádostí žalobců. Blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně doplněno nebylo. Pokud jde o otázku posouzení dopadů napadených rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobců, žalobci žádné konkrétní dopady netvrdili.

V. Ústní jednání

7. Dne 20. 2. 2020 se ve věci konalo ústní jednání.

8. Soud nejprve rekapituloval podstatný obsah správních spisů.

9. Žalobci dne 3. 12. 2013 podali žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu rodinných příslušníků občana Evropské unie, a to na základě pětiletého pobytu na území České republiky.

10. Tyto žádosti byly původně zamítnuty rozhodnutími správního orgánu I. stupně ze dne 18. 12. 2015, č. j. OAM-25847-23/TP-2013 [ve vztahu k žalobci a)] a č. j. OAM-25854-23/TP-2013 [ve vztahu k žalobci b)]. Tato rozhodnutí byla založena na závěru, že žalobci nejsou rodinnými příslušníky občana Evropské unie, neboť manželství uzavřené jejich matkou s občanem České republiky bylo fiktivní.

11. Proti uvedeným prvostupňovým rozhodnutím brojili žalobci blanketními odvoláními ze dne 22. 12. 2015, která byla doplněna podáními ze dne 8. 1. 2016. V doplněných odvolání žalobci tvrdili, že skutečné soužití jejich matky s jejím manželem je pro posouzení jejich statusu jako rodinných příslušníků občana Evropské unie irelevantní.

12. Rozhodnutími žalované ze dne 8. 3. 2016, č. j. MV-12569-4/SO-2016 [ve vztahu k žalobci a)] a č. j. MV-12561-4/SO-2016 [ve vztahu k žalobci b)], byla prvostupňová rozhodnutí zrušena a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Žalovaná se ztotožnila s argumentací žalobců a dospěla k závěru, že jsou rodinnými příslušníky občana Evropské unie bez ohledu na účelovost manželství uzavřeného jejich matkou.

13. Následně správní orgán žádosti žalobců opětovně zamítl, a to rozhodnutími ze dne 15. 6. 2016, č. j. OAM-25847-31/TP-2013 [ve vztahu k žalobci a)] a č. j. OAM-25854-31/TP-2013 [ve vztahu k žalobci b)]. Tentokrát svá rozhodnutí založil na závěru, že žalobci nesplňují podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu na území České republiky, neboť zde od 17. 10. 2013 do 26. 11. 2013 pobývali bez platného pobytového oprávnění. Obě tato rozhodnutí byla právnímu zástupci žalobců doručena prostřednictvím datové schránky dne 15. 6. 2016.

14. Proti posledně uvedeným prvostupňovým rozhodnutím žalobci brojili blanketními odvoláními ze dne 24. 6. 2016. Výzvami doručenými právnímu zástupci žalobců dne 7. 7. 2016 byli žalobci vyzváni k doplnění odůvodnění odvolání do pěti dnů od jejich

doručení. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobci ve stanovené lhůtě či kdykoliv později svá odvolání doplnili. Žalovaná následně vydala napadená rozhodnutí.

15. Žalobci na ústním jednání uvedli, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť je založeno na nesprávném závěru, že pětiletý pobyt žalobců na území České republiky nebyl nezákonný. Doba, která uplynula mezi koncem platnosti posledního pobytového oprávnění a vydáním výjezdních příkazů, však nemůže být hodnocena jako nezákonný pobyt.

16. K dotazu soudu žalobci na ústním jednání uvedli, že nadále netrvají na tvrzení, že blanketní odvolání ze dne 24. 6. 2016 doplnili podáními ze dne 8. 1. 2016. Toto žalobní tvrzení bylo důsledkem chyby při sepisu žaloby.

17. Žalovaný na ústním jednání uvedl, že žalobci již byli uspokojeni, neboť jim později k nové žádosti byla povolení k trvalému pobytu vydána. Žalobci uvedli, že se uspokojení necítí, neboť mají právo domáhat se ochrany proti stále existujícím zamítavým rozhodnutím o původních žádostech.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

19. Žaloby nejsou důvodné.

20. Soud konstatuje, že většina žalobních bodů se zcela míjí s podstatou a odůvodněními napadených rozhodnutí. Žaloba je totiž formulována tak, jako by napadená rozhodnutí byla rozhodnutími o odvoláních proti prvostupňovým rozhodnutím ze dne 18. 12. 2015. Tato prvostupňová rozhodnutí však byla k odvoláním žalobců zrušena žalovanou dne 8. 3. 2016, načež bylo správním orgánem I. stupně rozhodnuto znovu. Žalobci proti těmto v pořadí druhým prvostupňovým rozhodnutím brojili opětovně blanketními odvoláními, která ani k výzvě nedoplnili. Žalovaná tedy postupovala správně, pokud rozhodla toliko na základě podaných blanketních odvolání.

21. Je zjevné, že podání ze dne 8. 1. 2016 představovala doplnění jiných odvolání, než těch, o nichž žalovaná rozhodla nyní napadenými rozhodnutími. Tuto skutečnost žalobci uznali při ústním jednání, a tedy není třeba se jí dále zabývat.

22. Soud konstatuje, že obsah nyní projednávané žaloby svědčí o neprofesionalitě zástupce žalobců Mgr. Petra Václavka, který je zastupoval již ve správním řízení. Právní zástupce si v době podání žaloby zjevně vůbec nebyl vědom, že žalobci již jednou ve správním řízení úspěšně jeho prostřednictvím podali odvolání, a následně byly jejich žádosti opětovně zamítnuty s novým odůvodněním. Ačkoliv žalobci prostřednictvím právního zástupce proti novým zamítavým rozhodnutím podali blanketní odvolání, tato odvolání nikdy nedoplnili. Následně měl právní zástupce žalobců za to, že rozhodnutí

žalované o v pořadí druhých odvoláních jsou ve skutečnosti rozhodnutími o prvních odvoláních, o nichž však již dávno rozhodnuto bylo. V důsledku tohoto vadného postupu právního zástupce žalobců se potom většina žalobní argumentace vůbec nevztahovala ke skutečným okolnostem věci. Toto pochybení právního zástupce žalobců však může mít důsledky jen v rámci soukromoprávních vztahů mezi žalobci a jejich advokátem, případně v podobě odpovědnosti advokáta za kárný delikt. Soud ani za této situace při svém rozhodování nemůže vykročit ze své nestranné pozice a aktivně vyhledávat důvody případné nezákonnosti napadených rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 3733/2018 Sb. NSS, bod 31, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2016, č. j. 4 As 111/2016 - 35, bod 19).

23. S ohledem na výše uvedené se tedy soud nezabýval žalobním bodem, v němž žalobci tvrdili, že jsou rodinnými příslušníky občana Evropské unie, neboť v tom jsou s žalovanou ve shodě. Zjevně nedůvodné byly také námitky nepřezkoumatelnosti či zmatečnosti napadených rozhodnutí, neboť tyto námitky vyvěraly toliko z výše popsaného nepochopení procesní situace právním zástupcem žalobců.

24. Alespoň rámcově případný je žalobní bod, v němž žalobci tvrdili, že závěr o tom, že na území České republiky nepobývali nepřetržitě po dobu 5 let, nemá oporu ve spisech. Zde platí, že obecností žalobního bodu je předurčena i obecnost soudního přezkumu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78; či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42). Žalovaná svá rozhodnutí založila na zjištění, že žalobci v období od 17. 10. 2013 do 26. 11. 2013 na území České republiky nepobývali na základě platného pobytového oprávnění. Tento závěr učinil správní orgán I. stupně na základě údajů z cizineckého informačního systému, které byly učiněny součástí správního spisu. Žalobci byli následně poučeni o možnosti seznámit se s podklady pro vydání prvostupňových rozhodnutí, avšak této možnosti nevyužili. Z údajů cizineckého informačního systému skutečně vyplývají údaje o pobytových oprávněních žalobců, které podrobně shrnul správní orgán I. stupně ve svých rozhodnutích. Lze tedy uzavřít, že skutková zjištění správních orgánů oporu ve spisech mají. Za situace, kdy žalobci zjištění správních orgánů konkrétně nezpochybňovali ze skutkového ani právního hlediska, se již soud touto otázkou podrobněji nemohl zabývat.

25. Při ústním jednání žalobci uplatnili nové tvrzení, dle něž dobu mezi skončením platnosti posledního pobytového oprávnění a vydáním výjezdních příkazů nelze považovat za nezákonný pobyt. Toto tvrzení je však třeba vyhodnotit jako zcela nový žalobní bod. Jedná se o zpochybnění právního hodnocení, na němž je založeno napadené rozhodnutí. Námitku nesprávného *právního* posouzení však nelze vyložit jako rozšíření žalobního bodu, v němž bylo namítáno, že *skutkové* závěry správních orgánů nemají oporu ve spisech. Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. lze žalobu o nové žalobní body rozšířit jen po

uplynutí lhůty k jejímu podání. Ústní jednání se zjevně konalo po uplynutí lhůty k podání žaloby, a tedy soud k novému žalobnímu bodu tam uplatněnému nemohl přihlídnout.

26. Konečně žalobci tvrdili, že se správní orgány opomněly zabývat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobců. K tomu je však třeba uvést, že v případech, kdy zákon správním orgánům výslovně neukládá takové posouzení provést, jak tomu je v případě žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 87h zákona o pobytu cizinců, lze takové posouzení vyžadovat jen na základě konkrétních tvrzení uplatněných účastníkem řízení (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, bod 13, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53, bod 38). Žalobci však netvrdili, že by jakékoliv námitky týkající se negativních dopadů do jejich soukromého života uplatnili v průběhu správního řízení. Ostatně ani v žalobě žádná konkrétní tvrzení v tomto smyslu neuvedli. Za této situace nelze ani na základě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či čl. 3 Úmluvy o právech dítěte dospět k závěru, že správní orgány pochybily, když se výslovně nezabývaly potenciálními dopady svých rozhodnutí do soukromého života žalobců.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, soud žaloby podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

28. Výroky o nákladech řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobci v nyní projednávané věci úspěch neměli a žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly; proto právo na náhradu nákladů nemá nikdo z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. února 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu